

Csend volt a lelke mindennek,
Csak a szív pulzálása adott hangot hitemnek.
Zenét szótt bennem ez a mese-éj,
A lépcső alján avanszált egyé minket a szenvedély.

Nem tudom miért fordítottad mégis más irányba karod,
Talán mert nem a nehéztüzérség bombázója vagyok.
Még az sem aggatható rám, hogy könnyű eset,
Ám hű zsoldosként harcoltam volna, ha élesítesz fegyvert nekem...

Ó kár, így érzed csalódás maradtál csupán,
A lépcsőház ablakából utoljára néztem rád kuszán.
Minket az ég nem segített, tér-idő egyszerűen síkot vétett.
Az objektív valóságban ragadtam, már nem érzem, hogy élek.

(A beteljesülni látszó, de végül szertefoszló reményekről, vágyakról, érzésekről szól e költemény. A rózsaszín köd okozta illúzióvilágot s annak gyötrelmeit szeretném bemutatni a magam szubjektív szemszögéből.)